

Я різко розвернулася у дверях і проштовхнулася повз Хашьо, який так отетерів, що не став мені на заваді.

— Принцесо Шіорі! — заволали вартові. — Принцесо!

Біжучи за Кікі, я скинула церемоніальний жакет. Саме тільки гаптування на ньому важило як панцир стража, й коли я звільнила плечі та руки від жакета, у мене наче виростили крила. Я лишила калюжку шовку посеред коридору й вистрибнула крізь вікно до саду.

Сонце палило щосили, тому, щоби вистежити Кікі, мені довелося примружитися. Вона петляла між вишнями в садку, потім пурхнула крізь цитрусовий гайок, де її гарячковий політ змусив шулічок позлітати з дерев.

Спочатку я думала залишити Кікі замкненою в скриньці для прикрас у своїй кімнаті. Але вона так шалено лопотіла крильцями й билася об стінки своєї в'язниці, аж я злякалася, що, поки буду на церемонії, служниця знайде пташку.

«Краще взяти її із собою», — вирішила.

— Обіцяєш добре поводитися? — спитала я.

Кікі кивнула головою, і я вирішила, що це «так».

Дарма.

А щоб мене демони схопили! Я, мабуть, найбільше дурко в усій Кіаті... Та я не могла картати себе за свою доброту, нехай навіть до паперової пташки.

Кікі була *моєю* паперовою пташкою. Брати виростили й поринали в обов'язки принців, а я почувалася самотньою. Водночас Кікі мене вислуховувала, берегла мої секрети, смішила мене. З кожним днем вона ставала дедалі живішою. Вона була *моєю* подругою... І я мусила її повернути.

Моя паперова пташечка опустилася посеред Священного озера, незворушно й спокійно тримаючись на плесі, наче це не вона зворохобила мені весь ранок.

Біжучи до неї, я засапалася. Навіть без верхнього шару одягу моє вбрання лишалося таким важким, що я ледь дихала.

— Кікі! — я жбурнула до води камінчик, щоби привернути її увагу, але вона попливла геть. — Забавки не на часі.

І що мені робити? Якщо хтось дізнається, що я маю хист до чарів (нехай навіть дрібненький), мене назавжди вишлють з Кіати — і це значно гірша доля за одруження з нікому не відомим третьосортним аристократиком.

Я поспіхом скинула туфлі, але вирішила не роздягатися.

І шубовснула в озеро.

Як на дівчину, котра мусила лишатися вдома і вправлятися в каліграфії чи грі на цитрі, плавала я доволі спритно. Дякувати за це варто було братам — у дитинстві ми часто вислизали надвір, щоб скупатися літніми вечорами в озері. Ці води я знала.

Я попливла до Кікі. Сонце припікало спину. Кікі занурювалась у воду дедалі глибше. Складки тканини міцно мене спеленали, спідниці липли до ніг за кожного гребка. Я втопилася. Ось уже не видно неба — озеро потягнуло мене додолу.

Я закашлялася й замолотила руками в спробах дістатися поверхні. Та що дужче борсалася, то швидше тонула. Мої довгі чорні кучері вихором крутилися навколо. Живіт скрутило від страху, в горлі пекло, у вухах шалено гупав пульс.

Я розв'язала золотий пасок, який тримав мої шати вкупі, й сіпнула спідниці, проте вони тягнули мене нижче й нижче, аж доки сонце перетворилося на перлину білого світла, що мерехтіла далеко над головою.

Нарешті я позбулася спідниць і штовхнула себе вгору, але було надто глибоко. Я не встигала випливати до того, як мені забракне повітря.

— Ти пропустила церемонію своїх заручин, — докірливо промовив Андахай. — Ми знайшли тебе на березі, ледь при-
томною.

Тільки мій старший брат міг висварити мене за те, що я мало не померла.

«Мало не померла», — подумки повторила, й мої пальці метнулися до шиї. Дракон схопив мене хвостом за шию, немов збирався задушити. Та я не відчувала синців, і пов'язок наче не було. То він мене врятував? Останнє, що я пригадувала, — пара рубінових очей та кривувата посмішка. Я не пам'ятала, як опинилася на поверхні, й випірнути самотужки не змогла б...

Поруч із моїм великим пальцем затріпотіли крильця, і я миттю згадала про свою руку, що сховалася під ковдрами.

Кікі. Дякувати Одвічним Дворам! Вона трохи підмокла, геть як я. Але лишилася живою.

— Шіорі, що сталося? — вимогливо спитав Андахай.

— Та дай їй отямитися, — відрізав Бенкай.

Він присів поруч із моїм ліжком та поплескував мене по спині, поки я пила. Він завжди такий лагідний і терплячий, що був би моїм найулюбленішим братом, якби я частіше його бачила. Батько вчив його, готуючи до ролі очільника армії Кіати, тоді як Андахай був спадкоємцем трону.

— Сестричко, ти нас налякала. Ну ж бо, розкажи старому Бенбену, що ти пам'ятаєш.

Я відкинула голову, спершись об узголів'я з палісандрового дерева. Хашьо встиг розповісти, що я побігла, бо побачила змію. Чи варто мені й далі отак незграбно брехати?

«Ні, якщо я збрешу, Андахай та Бенкай ставитимуть ще більше запитань, — швидко зметикувала я. — Але ж правду сказати теж не можу — не можна, щобони дізналися про Кікі».

Відповідь була простою. Коли не працює брехня, може спрацювати ухиляння.

— Мене врятував дракон, — сказала я.

Куточки Андахаєвих вуст скривилися.

— Дракон? Та невже?

— Як на дракона він був дрібненьким, — повела я далі, — але, гадаю, це тому, що він ще молодий. Та очі в нього були розумні. Уважніші, ніж у Хашьо.

Я грайливо всміхнулася, сподіваючись покращити всім настрої, та брати тільки ще більше спохмурніли.

— Шіорі, я не маю часу на байки, — твердо промовив Андахай. З усіх моїх братів йому найбільше бракувало уяви. Зараз він схрестив руки на грудях — рукави такі самі жорсткі й нерухомі, як навосковане чорне волосся. — Утікати до озера саме сьогодні... ти ж пропустила церемонію заручин із сином князя Бушіана!

Я геть-чисто забула про свого нареченого. У грудях ворухнулося почуття провини, й моя усмішка миттю поблякла: «Батько, либонь, на мене гнівається».

— Батько вже йде сюди, хоче тебе побачити, — продовжував Андахай. — Не думаю, що те, що ти його мазунка, тебе зараз порятуює.

— Не тисни на неї так, — сказав Бенкай. Він стишив голос: — З того, що ми знаємо, це міг бути напад.

А тепер уже і я насупилася.

— Напад?

— Подейкують про повстання, — пояснив другий за віком брат. — Чимало князів проти твого шлюбу із сином князя Бушіана, бо побоюються, що його родина стане надто впливовою.

— Але на мене не нападали, — запевнила їх. — Я побачила дракона, й він мене врятував.

Дякую Адріанові, який невтомно читає та редагує кожну мою книгу, готує для дітей і не скаржиться, коли я підриваюся серед ночі, щоб занотувати нову ідею, а ще сміється разом зі мною, коли я пишу йому повідомлення, щоб спитати його думку, навіть коли він у сусідній кімнаті.

Дякую моїм донькам — тепер вас у мене двійко! Ви робили радіснішими найскладніші для мене дні й нагадували, чому варто ділитися оповідками. Ця книжка — для вас.

І в останніх рядках, як і завжди, хочу подякувати своїм читачам. Спасибі вам за те, що й далі подорожуєте разом зі мною та дісталися вже так далеко. Сподіваюся, історія Шіорі подарувала вашому життю трішки світла й знайшла собі місце у ваших серцях.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1.....	5	РОЗДІЛ 22.....	224
РОЗДІЛ 2.....	13	РОЗДІЛ 23.....	239
РОЗДІЛ 3.....	26	РОЗДІЛ 24.....	247
РОЗДІЛ 4.....	37	РОЗДІЛ 25.....	257
РОЗДІЛ 5.....	49	РОЗДІЛ 26.....	274
РОЗДІЛ 6.....	62	РОЗДІЛ 27.....	285
РОЗДІЛ 7.....	75	РОЗДІЛ 28.....	295
РОЗДІЛ 8.....	83	РОЗДІЛ 29.....	306
РОЗДІЛ 9.....	90	РОЗДІЛ 30.....	322
РОЗДІЛ 10.....	100	РОЗДІЛ 31.....	331
РОЗДІЛ 11.....	112	РОЗДІЛ 32.....	339
РОЗДІЛ 12.....	119	РОЗДІЛ 33.....	349
РОЗДІЛ 13.....	125	РОЗДІЛ 34.....	363
РОЗДІЛ 14.....	140	РОЗДІЛ 35.....	376
РОЗДІЛ 15.....	148	РОЗДІЛ 36.....	386
РОЗДІЛ 16.....	156	РОЗДІЛ 37.....	400
РОЗДІЛ 17.....	165	РОЗДІЛ 38.....	410
РОЗДІЛ 18.....	180	РОЗДІЛ 39.....	424
РОЗДІЛ 19.....	191	РОЗДІЛ 40.....	436
РОЗДІЛ 20.....	203		
РОЗДІЛ 21.....	213	ПОДЯКИ.....	444